

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἄρχην παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χύθρῳ ἡμῶν ὁμηγερέσις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παιδῶσι.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσιος... δρ. 6,- Ἐξάμηνος... > 4,50 Τριμήνος... > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσιος φρ. χρ. 10,- Ἐξάμηνος > 5,50 Τριμήνος > 3,-</p> <p><i>Ἀι συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἰσίου μηνός</i></p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ Ἀσπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον Ἀσπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἐνταύρου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβακίον</p>
---	---	---

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἀπριλίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 19

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Μήτσος, καθισμένος ἐστὶ τοιχάκι τῆς παλῆδος ἐκκλησίας, κάνει σαπουνόφουσκες. Ἔχει μπροστά του μιά γαθαθούλα μὲ πηχτὴ σαπουνάδα, βουτᾶ μέσα τὸ καλαμάκι του, ἔπειτα τὸ βάζει ἐπὶ στόμα καὶ φυσᾷ. Ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ καλαμιδοῦ ξεπροβάλλει μιά μικρὴ φουσκίτσα ἀσπρη. Μὰ ὅσο φυσᾷ, ἡ φουσκίτσα μεγαλώνει καὶ χρωματίζεται. Παίρνει ὄλα τὰ χρώματα καὶ καθρεφτίζει ὡς γυαλὶ ὄλα τὰ πράγματα γύρω τῆς. Ἐπειτα φεύγει ἀπὸ τὸ καλάμι καὶ πετᾷ ἐπὶ τὸν ἀέρα.

Ἐαναβουτᾶ εὐθὺς ὁ Μήτσος, ξαναφυσᾷ, καὶ νά, ἄλλη φουσκά, ὠραιότερη ἀπὸ τὴν πρώτη... Καὶ ἔπειτα ἄλλη, καὶ ἄλλη, καὶ ἄλλη... Τὶ χαριτωμένες ποῦ εἶνε! Ἡ Καλλιόπη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μήτσου, συμμένη κοντά του, ἀπὸ τὸ τοιχάκι, τὲς κυττάζει μὲ θυμασμό. Ἄλλες πηγαίνουν ψηλὰ ὡς μπαλονάκια, ἄλλες πέφτουν σιγά-σιγά, καὶ τὰ γειτονόπουλα ποῦ εἶνε μαζευμένα κάτω, ἀπλόγουν τὰ χέρια νὰ τὲς πιάσουν.

Ὁ Πετράκης μάλιστα, ποῦ εἶνε ἀνεβασμένος ψηλὰ σὲ μιά πέτρα, θέλει νὰ πιάσῃ καμμιά φουσκά μὲ τὴ βέργα του. Καὶ μιάν ἄλλη, ποῦ ἦλθε κ' ἔπεσε ἐπὶ γόνατα τοῦ Μπερμπάκη, ἡ Τοτούλα, ἡ ἀδελφὴ του, πάει σιγά-σιγά νὰ τὴν σκαπάσῃ μὲ τὸ φαθάκι τῆς, ὡς νὰ ἦταν πεταλούδα ἢ πουλάκι... Μὰ ναί! οὔτε πιάνονται οἱ σαπουνόφουσκες, οὔτε σκαπάζονται. Μόλις τὲς ἐγγίξῃ χέρι, ἢ ραβδί, ἢ κπέλλο, ἢ ὅ,τι ἄλλο, —

τσάφ! σπάζουν, χάνονται!.. Πάνε ὄλα τὰ χρώματα καὶ ὄλα τὰ πράγματα ποῦ καθρεφτίζουν. Καὶ δὲν μένει ἐπάνω ἐπὶ τὸ χεράκι ποῦ τὲς ἄγγιξε, παρὰ λίγη ὄροσιά, λίγο νεράκι...

Τὶ κρίμα νὰ μὴ μποροῦν τὰ παιδιὰ νὰ πιάσουν αὐτὲς τὲς ὠραίες φουσκές καὶ νὰ παίξουν μ' αὐτὲς, ὅπως παίξουν μὲ τὰ τόπια τους! Τὶ κρίμα νὰ σπάζονται καὶ νὰ χάνονται ἔτσι εὐκόλα, τόσο γρήγορα... καὶ ὄχι μόνον ἐκεῖνες ποῦ ἄγγιζον, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλες ἀκόμη, ποῦ πετοῦν ψηλὰ ἐπὶ τὸν ἀέρα!.. Γιατὶ κ' αὐτὲς χωρὶς νὰ τὲς ἐγγίξῃ κανεὶς, στέκονται λίγη ὄρα, κ' ἔπειτα τσάφ!.. πάει!..

σπάζουν μονάχες τους...

Ἄλλὰ ὁ Μήτσος εἶνε ἐκεῖ, καὶ φυσᾷ, καὶ φυσᾷ. Ὅσες φουσκές χάνονται, ἄλλες τόσες γίνονται. Ὁ ἀέρας εἶνε πάντα γεμάτος. Καὶ τὰ παιδιὰ χαρούμενα, τὲς κυττάζουν τώρα καὶ τὲς θαυμάζουν ἀπὸ μακριὰ. Γιατὶ ἔμαθαν ἐπιτέλους ὅτι ἐπὶ τὸν κόσμον ὄλα τὰ πράγματα δὲν πιάνονται καὶ ὅτι τὰ πιδ ὄρατα διαρκοῦν καὶ πιδ λίγο...

Η ΤΡΙΣΥΓΓΕΝΗ

ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΝΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Τὸ σπιτάκι μας στολίζουν
Ἀπὸ καθράκια παρεθύρια
Λίρα καὶ φλωρί π' ἀξίζουν
Καὶ διαμάντι ἑκατομμύρια.

Ἦλιος, φεγγαράκι, ἀστέρια,
Συμφωνία καὶ χειμῶνες,
Ἀπ' τὰ κύματ' ὡς σιτιστέρια
Πόσες ζωγραφιὲς κ' εἰκόνες!

Γλάρον πέταγμα ἢ βαρκούλας
Καὶ ναντάκια καὶ ἀκνόνες,
Ρόδα Δύσης, ὀδ' Ἀδγούλας,
Μαζὶ ἄλλες κ' ἄλλες μόνες...

Ζωγραφιὲς καὶ εἰκόνες τόσες,
Ποῦ τοῦ Κόσμου οἱ ζωγράφοι,
Καὶ τραγουδιστῶν γλῶσσες,
Καὶ τῆς Σφαίρας τὸ χρυσάφι.

Μῆτε μιά δὲν εἰμποροῦνε
Νά μου δώσουν ὄλοι ἐκεῖνοι...
Τὰ ματάκια μου ὡς χαροῦνε
Ὅσο ὁ Χάρως μου τάρηει!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ

[Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ περιφήμου Γερμανοῦ ζωγράφου Kaulbach]

ΑΠΡΙΛΗΣ

Ήταν βράδυ του χειμώνα, εκατόβρεχε το δρόμο...

Κάθονταν τάγγονια γύρω στη γιαγιά, που γένηθε κλάθει...

Ἐξαφ' ἀνασηκώθηκαν κ' ἔκραξαν μαζί τάγγονια...

Μιά φορὰ κ' ἔναν καιρὸ μιά γρηοβία σαν ἔμνε...

Κ' ἔτρεμ' ἡ γοητὰ ἀπ' τὸ κρῦο, καλὴ ἄρα σαν ἔμνε...

Κ' ἦθε κάποτε κ' ὁ Μάρτης, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν ζεσταῖ...

Ὅμως ἡ γρηοβία κείνη φαίνεται δὲν ἔχει ἔγγονια...

Εἶπαν, καὶ στὴν ἀγκαλιά της ἔγειραν εὐθὺς μὲ χάρι...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΨΑΡΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 150.)

Ἐβγαλε ἓνα καταστιχάκι κ' ἔγραψε τὸ ὄνομά μου.

Μὴν ἀπελπίζεσαι, μοῦ λέγει Ἐλα αἴριο ἔς τὴν Αὐλήν...

ὦ! ἔχω πάγει τόσες φορές, τοῦ λέγω πικρά.

Νὰ ἔλθης αἴριο σὲ βεβαιῶνω πῶς τώρα θὰ σὲ δεχθῆ ἡ καλὴ μας Αὐτοκρατορίσσα.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ξανάρχισα πάλι τὸ δρόμο τοῦ Τσάρκος-Σέλο...

Εἰς τὰ παραμύθια συχνὰ γίνεται λόγος διὰ τὴν μαγικὴν τρίχα...

Μπορῶ νὰ εἰπῶ πῶς δὲν εἶμαι δειλὸς πολλὰς φορές ἀντίκρουσα τὴν θάνατο...

Πάει, χάθηκες, καπετὰν Γιάννη! εἶπα μὲ τὴν νοῦ μου.

Ἄλλα ἡ Αὐτοκρατορίσσα δὲν φαινότανε θυμωμένη μὲ κῦτταξέ με περιέρχεται...

Ἡ Μεγαλειότητά Της σὲ διατάσσει νὰ μιλήσεις ἐλεύθερα νὰ τὰ εἶπῃς ὅλα.

Ἐγὼ τότε ἰστόρησα τοὺς ἀγῶνάς μου, τὰς θυσίας μου, τοὺς κινδύνους μου...

Καὶ ἐνῶ μιλοῦσα ἡ φωνὴ μου ἔτρεμε, ὁ πόνος τῆς καρδιάς μου ἔξεχε...

λίξε καὶ τὰ δάκρυα ἀνέβαιναν εἰς τὰ μάτια μου!

Ἡ Αὐτοκρατορίσσα εἶπε μερικὰ λόγια ἔς τὴν αὐλικὸν καὶ αὐτὸς μ' ἐπαρηγόρησε...

Μὴ λυπᾶσαι, μοῦ εἶπε ἡ Μεγαλειότητά της θὰ φροντίσῃ γιὰ σένα...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν μοῦ φέρνουν χίλια ρούσικα φλωριά γιὰ τὰς πρώτας ἀνάγκας μου...

Δὲν χάνω καιρὸν γυρίζω εἰς τὴν Πετρούπολιν διδοῦ πίσω τὰ δανεικὰ φορέματα...

Εἰς τὰ παραμύθια συχνὰ γίνεται λόγος διὰ τὴν μαγικὴν τρίχα ἡ ὁποία ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κατορθώῃ τὰ ἀνεύχιστα...

Ἡ ἀπέραντος Κασπία Θάλασσα εἶνε ὀνομαστὴ διὰ τὸ πλῆθος καὶ τὸ ἔξωχρον...

Ἄλλ' ἡ ἀλιεῖα τότε εὐρίσκειτο ἐκεῖ εἰς πρωτογενῆ κατάστειρον. Οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων...

Ἡ ἀπέραντος Αὐτοκρατορία ἐπίδοκμασία καὶ χαρὰ εἰς τὰς ἄλλας χώρας. Σαραντα ἑπτὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπινα κτήνη...

Ἡ κατάρχησις τῆς δουλοπαροικίας ἔχειρητίσθη ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ὡς μέγα σημεῖον πολιτισμοῦ.

Ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ Βαρβάκη εἶχε καταργήσῃ τὴν σκλαβιὰν ἐβδομητὰ ἔτη προητέτερα.

Ὁ πλοῦτος τοῦ Βαρβάκη ἠδῆσαν καθ' ἡμέραν. Πολλοὶ ἀνθρώποι τὸν χρυσὸν τῶν μεταχειρίζονται...

ζήτητον καὶ πολῦτιμον ὀρεκτικὸν τὸ διαδομένον καὶ εἰς τὰς πέντε ἡπείρους...

Ἡ Βαρβάκης καὶ ἂν δὲν τὸ εφεύρεν ἐτελειοποίησεν ὁμοίως τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ταρχεισίαν...

Ἡ δραστηριότης του εὐρεν εἰς τὴν Κασπίαν Θάλασσαν ἀντάξιον στάδιον. Ὁ Βαρβάκης ἐδημιούργησεν ὅλως διόλου ἰδικόν του κλάδον βιομηχανίας...

Εἰς τὴν Ρωσσίαν τότε οἱ πλοῦστοι καὶ οἱ γαιοκτήμονες εἶχον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δουλοπαροίκων...

Ἐπειτα ἤρχισαν ἀλλεπάλληλοι αἱ εὐεργεσίαι πρὸς τὴν εὐγενῆ χώραν, ἡ ὁποία τὸν ἐφιλοξένησε.

Τὸ 1805 οἱ Πέρσαι ἐθανάτωσαν μὲ δόλον τὸν ρῶσον ἀρχιστράτηγον. Ἐπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως ὁ πόλεμος.

Ἄλλ' ἡ Ρωσσία δὲν εἶχεν ἀρκετὰ πλοῖα εἰς τὴν Κασπίαν διὰ νὰ στείλῃ ἀμέσως τροφὰς καὶ πολεμοφόδια...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του.

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

κατασκευάζουν ἐν εἰδῶλον καὶ χορεύουν με τρελλὰς ἐπιθυμίας ὀλόγυρά του.

Ἄπὸ τοῦς ἐκλεκτοῦς τούτους ἦτο καὶ ὁ Βαρβάκης. Τὸ πρῶτον-πρῶτον δῶδρον του ἦτο ἐν τάξιμον τῶν νεανικῶν του χρόνων...

Ὅταν τὸ ὠραῖόν του πολεμικόν, στίλβον καὶ καινούργες, τὸ ἔρριπτον ἀπὸ τὸ ναυπηγεῖον...

Ἄν-Νικόλα μου, ἐφώνησε μὲ πίστιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου...

Ἡ Φοιγαδέλλα ἐσώθη. Ἀλλοίμονον! ἠναγκάσθη ν' ἀλλαξοπιστήσῃ ἡ δυστυχομένη καὶ χρόνους τώρα ἐσάπιζεν ἀδοξος...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

σάζεται ὁ Βαρβάκης ἐκφορτώνει ἀπὸ τὰ μεγάλα πλοῖά του τὰ ἐμπορεύματα του, φορτώνει τὰς τροφὰς καὶ τὰ πολεμοφόδια...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

Ἄλλ' ὁ Βαρβάκης δὲν ἀπερρηθήθῃ ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν πλησίον πατρίδα του. ὦ, ὄχι! ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν μακρινὴν πατρίδα του...

(Βυζηνός)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ τύχη μᾶς μύγας.

Εἰς τὸ τεμάχιον αὐτὸ τοῦ ἤλεκτρον (κε-
κριμαριού) εἶνε θαμμένη
μια μύγα, ἡ
ὁποία διατη-
ρεῖται θαυμά-
σια. Πῶς συ-
νήβη αὐτό; Ἴδου. Ἡ μύγα πρέπει νὰ
ἔπεσε μέσα εἰς τὸ ἤλεκτρον ὅταν ἀκόμη
εὐρίσκατο εἰς τὴν πρώτην του κατάστα-
σιν, ὅταν δηλαδὴ ἦτο ρευστὴ ρητίνη.
Ἡ ρητίνη κατόπιν ἐπήξεν, ἐστερεο-
ποιήθη, καὶ ἐφυλάκισε τὴν μύγαν, ἡ
ὁποία τρέπον νινὰ ἐβαλσαμώθη καὶ
διετηρήθη.

Περίεργον καὶ ὄραϊον.

Εἰς τὸ κοιμη-
τήριον τοῦ Βαρ-
νασι (Ἀγγλία)
πλησίον ἐνὸς τά-
φου, φαίνεται
ἕνα δένδρον πε-
σιμένον. Ἀλλὰ
τὸ δένδρον αὐτό,
—πράγμα τὸ ὁ-
ποῖον ὁ ἐπισκέ-
πτης δὲν ἀντιλαμβάνεται ἐκ πρώτης
ὄψεως—δὲν εἶνε ἀληθινόν. Εἶνε μαρ-
μαρίνον, χρωματιστόν, τὸ κατασκευάσε
δὲ καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ τά-
φου τῆς συζύγου του, ἕνας ἐξοχὸς γλύ-
πτης. Ἡ θαυμασία τέχνη μὲ τὴν ἑοικίαν
εἶνε καμωμένον, καθὼς καὶ οἱ φυσικώ-
τατοι χρωματισμοὶ του, τὸ παριστάνουν
ὡς δένδρον ἀληθινόν. Εἶνε τῶντι κατὰ
περίεργον καὶ ὄραϊον.

Ὁ Δεινόσαυρος.

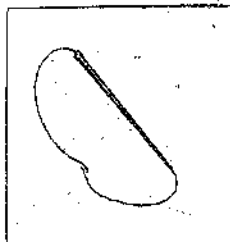
Εἰς τὸ ἱβν
φυλλάδιον ἐ-
δημοσιεύσαμεν
εἰκόνα παρι-
στάσαν τοὺς
ὄνυχας τοῦ δει-
νοσαύρου. Πολ-
λοὶ ἀναγνώ-
σται, τῶν ὁ-
ποίων ἐκινήθη
ἡ περιέργεια, μᾶς ἠρώτησαν τί εἶδους
θηρίον ἦτο αὐτὸς ὁ δεινόσαυρος. Δημο-
σιεύομεν λοιπὸν σήμερον ὀλόκληρον τὴν
εἰκόνα του. Ἦτο, ὡς βλέπετε, τερατό-
μορφον θηρίον μὲ ἀγκυλωτὰ λείπια εἰς
τὴν ράχην καὶ μὲ κέρατον εἰς τὴν μύ-
την ὡς ρινέκερας. Περί τοῦ μεγέθους
του εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε, παραβάλλον-
τες αὐτὸν πρὸς τὸν πλησίον του εἰκονι-
ζόμενον ἄνθρωπον.

Ὁρολόγιον ἀπὸ δεκάρας.

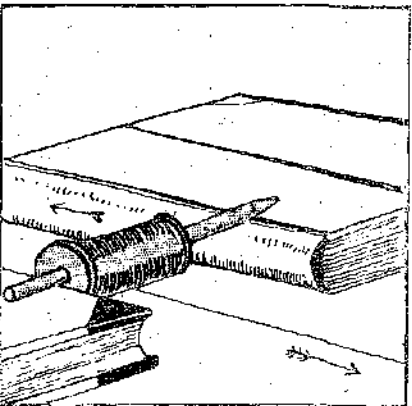
Ἴδου ἐν ἰδιό-
ρυθμον καλλι-
τέχνημα. Τὸ
κατεσκευάσεν ὁ
κ. J. Longfiel
εἰς τὴν Γαλ-
λίαν, καὶ εἶνε,
ὡς βλέπετε, ἐκ-
κρημὸς ὠρολό-
γιον (pendule)
τὸ περίβλημα τοῦ ὁποῖου ἀποτελεῖται
ἀπὸ χάλκινης δεκάρας, σφουρηλατημένες
καὶ κολλημένες μαζί. Οἱ ἀριθμοὶ εἶνε
ἐπίσης κομμένοι ἀπὸ χάλκινον ἔλασμα
καὶ κολλημένοι εἰς τὴν πρόσοψιν· οἱ
δείκται ὁμοῦ εἶνε χρυσοὶ. Τὸ σύνολον
κάμνει τὴν ὠραιότεραν ἐντύπωσιν· κα-
θαυτὸ ἀφ-του-βῶ.

Θαυμαστὴ δεξιότης.

Ἄλλος ὠρο-
λογοποιός, ὁ κ.
Πρέστων ἀπὸ
τὴν Πλυμουθ-
θην (Plymouth)
κατῶρθωσε νὰ
τυπήσῃ μίαν
βελόνην ἀπὸ ἄ-
κρου εἰς ἄκρον,
δηλαδὴ ἀπὸ τὸ
κεφάλι ἕως τὴν μύτην.
Παραθέτομεν ἐδῶ τὴν εἰκόνα τῆς
θαυμασίας αὐτῆς βελόνης, εἰς σχῆμα
κατὰ τὸ ἐν τρίτον μικρότερον τοῦ φυ-
σικοῦ. Εἶνε περασμένη μ' ἐν λεπτότα-
τον σύρμα, διὰ νὰ φαίνεται ὅτι εἶνε τυ-
πημένη ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον.

Μηχανικὸν πείραμα.

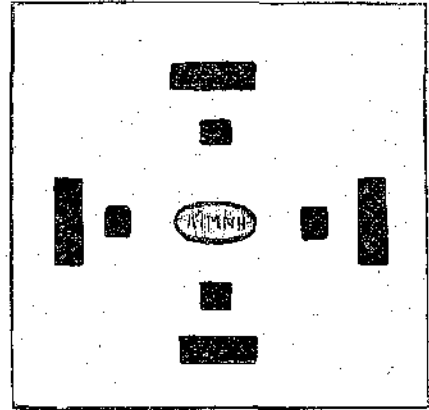

Λάβετε μίαν ξυλίνην κουβαρίστραν
(ροκέλαν) περάσατέ τὴν εἰς ἕνα κονδυ-
λοφόρον καὶ τοποθετήσατέ τὴν μεταξὺ
δύο βιβλίων, ὅπως δεικνύει ἡ ἀνωτέρω
εἰκὼν.

Τραβήξατε κατόπι τὴν κλωστήν τῆς
κουβαρίστρας. Θὰ ἴδῃτε τοῦτο τὸ κα-

ράδοξον· ἐνῶ θὰ τραβάτε κατὰ τὴν φο-
ρὰν τοῦ δεξιᾶ βέλους, ἡ κουβαρίστρα θὰ
κινῆται καὶ θὰ φεύγῃ ἀντιθέτως, κατὰ
τὴν φορὰν τοῦ ἀριστεροῦ βέλους.

Παιγνίον.

Εἰς τὸ μέσον μίαν λίμνην. Γύρω εἰς
τὴν λίμνην τέσσαρα κίβσικια, καὶ ὀπίσω
ἀπὸ κάθε κίβσικι μίαν οἰκίαν. Πρόκειται
νὰ κτισθῇ ἕνα τεῖχος, ἕνας περίβολος,
ἀποτελούμενος ἀπὸ εὐθείας γραμμᾶς,
κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μείνουν
ἔξω τὰ κίβσικια, καὶ μόνον τὰ στίκια νὰ
εἰμποροῦν νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὴν λί-
μνην, διὰ νὰ ὑδρεύωνται ἀπὸ αὐτὴν.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἔξωτερικόν,
εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν τοῦ Παιγνίου
τοῦτου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (88, ὁδὸς Ἐδρι-
πίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ
μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμ-
ματόσημον. Τὰ δυνάματα ἔλων τῶν λυ-
τῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ πο-
σοῦ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖτε ἀποστέλλειν ἀπὸ τὰ δεκάλε-
πτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου
μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Δια-
πλάσεως ἀποεῖν, τὸν πρῶτον κληρωθεῖσά-
μενον δι' ἐν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξα-
μηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρο-
μητὴς, ἢ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ.)

Λύσις τοῦ Ἀριθμητικοῦ Παιγνίου

[Ἦ δὲ φύλλον 17ον]

1	15	14	4
12	6	7	9
8	10	11	5
13	3	2	16

Ὅριζοντίως, καθέτως καὶ διαγωνίως,
παντοῦ τὸ ἀθροισμα τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν
εἶνε 34.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ (ΜΙΘΗΣΙΟΤΗΜΑΤΙΟ JULES CHANCEL) ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων. — Εἰς
τὴν Βιέννην, ὁ μικρὸς Τιάρκος, ἀφοῦ εἰς μά-
την προσπαθῆσαι νὰ νικηθῇ μετὰ τὴν ἀδελφί-
κην του φίλην Ζινέτταν, ἐπέστρεψε τὸ βράδν
νὰ κοιμηθῇ ἀπελαισμένος εἰς τὸ κατάλυμά
του· ὅταν ἐρχοῦνται ἀπεσταλμένοι καὶ τὸν ἠ-
τοῦν ἐν μέσῳ τοῦ στρατεύου προήκουσας
Μυράτ. Ὁ Τιάρκος φοβεῖται κομμίαν ἐπι-
ληψίαν, ἀλλ' ὁ Μυράτ, ὁ προστάτης του, τὸν
ἐποδέχεται φιλικώτατα εἰς τὴν τραπεζαρίαν
του καὶ τοῦ ὑπανθυμίζει, διὰ ἡμέραν ἐκείνην,
κατὰ τὴν ὁποίαν νὰ νικηθῇ στρατεύματα
τοῦ Μ. Ναπολέοντος εἰσέλθον εἰς τὴν Βιέν-
νην—μαζὶ των καὶ ὁ Τιάρκος,—ἦτο ἡ 13η
Νοεμβρίου.—Ὁ μικρὸς δὲν ἔνοσεν καὶ ὁ στρα-
τάρχης ἐξηγεῖται:

—Ναί, ναί· καὶ σήμερον, εἰς τὰς
δέκα τὸ βράδν ἀκριβῶς, τελειοῦναι ἡ προ-
θεσμία ποῦ ἔδωσεν ἡ κύριος Τιάρκος
εἰς τὸν αὐστριακὸν ἀξιωματικόν του,
διὰ νὰ πελευθερωθῇ τὸν λοχαγὸν Κορμαῖν.

Ὁ κύριος Τιάρκος, πολὺ ὑπερήφα-
νος διὰ τὸν τίτλον ποῦ τῷ ἔδιδαν, ἐδή-
λωσεν ὅτι τὰρα ἐνθυμῆται πολὺ καλὰ
τὴν συμφωνίαν.

—Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Μυράτ
κοττάζων τὸ ὠρολόγιόν του, ἐὰν μετὰ
μίαν ὥραν καὶ δεκατέσσαρα λεπτὰ, ὁ
λοχαγὸς Κορμαῖς δὲν ἔχη ἐπιστρέψῃ
εἰς τὸ στρατεύμα, ὁ κύριος Τιάρκος θὰ
μᾶς εἰπῇ τί θέλει νὰ κάμωμεν τὸν ἄλ-
λον αὐστριακὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος
εὐρίσκαται ὀλοῦν φυλακισμένος κάτω εἰς
τὸ ὑπόγειον, καὶ περιμένει τὴν ἀπόφασιν
τοῦ μικροῦ του κυρίου.

Ὁ μικρὸς βοήμης ἦτο τόσο ὀλίγον
συνειδητός νὰποφασίξῃ περὶ τῆς τύ-
χης ἐνὸς αἰχμαλώτου, ὅσον καὶ νὰ πίνῃ
σαμπάνιαν. Διὰ τοῦτο δὲν ἤξευρε τί
νὰπαντήσῃ εἰς τὸν πρίγκιπα. Ἐστέκετο
μὲ τὸ καπέλλον εἰς τὸ χέρι, πολὺ στε-
νοχωρημένος ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν συν-
δαιτυμόνων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκύτταζον
μειδιῶντες. Ἐοτυχῶς ὁ Μυράτ ἦλθε καὶ
πάλιν πρὸς βοήθειάν του.

—Μικρὸ μου φίλε, τῷ εἶπε, ἔχω νὰ
σοῦ δώσω μίαν εἰδήσιν, ἡ ὁποία θὰ σ'
εὐχαριστήσῃ. Ὁ ταγματάρχης Φέν
Σνακ ἐκράτησε τὸν λόγον του· πρὸ
ὀλίγου μού ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ λοχαγὸς
Κορμαῖς ἐλευθερώθη καὶ ἐστάλη εἰς τὴν
Βιέννην. Τώρα θὰ εἶνε ἐδῶ.

Ὁ Τιάρκος κατεχάρη μαθὼν τὴν
ἀπελευθέρωσιν τοῦ λοχαγοῦ του. Καὶ
τόσον ἀκράτητῃ ἦτο ἡ χαρὰ του, ὥστε
ἀνέκραξε χειροκροτῶν:

—ὦ, πῶς θὰ χαρῇ ἡ κυρία Λευ-
κοθέα!

—Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Μυράτ, καὶ
μάλιστα πρέπει νὰ τρέξῃς σὺ ὁ ἴδιος
νὰ τῆς δώσῃς τὴν καλὴν εἰδήσιν.

—Αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ

μικρὸς· ἀλλὰ ποῦ εὐρίσκαται τώρα ἡ
κυρία Λευκοθέα;
Ὁ πρίγκιψ Μυράτ ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ
θυλάκιον τῆς στολῆς του ἕνα χαρτί, καὶ
τείνων αὐτὸ πρὸς τὸν Τιάρκον:

—Ἡ κυρία Κορμαῖ, τῷ εἶπεν,
εὐρίσκαται εἰς τὴν Βιέννην, εἰς τὸ Ρίγκ'
μπορεῖς νὰ διαβάσῃς τὴν διεύθυνσιν τῆς
εἰς αὐτὸ τὸ χαρτί.

—Λοιπὸν τρέχω! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρ-
κος, στρεφόμενος πρὸς τὴν θύραν.

—Πήγαινε, τῷ εἶπεν ὁ Μυράτ, ἀλλὰ

«Θελεὶ νὰ τσουγγρίσω μετὰ τὸν νικητὴν τῆς γεφύρας τοῦ
Θιβάρ.» (Σελὶς 153, στ. α'.)

τελείωσε πρῶτα τὸ ποτήρι σου. Θὰ ἰδῆς
ὅτι ἡ σαμπάνια δὲν εἶνε τόσο ἀσχημὴ
ἕσον σοῦ ἐφάνῃ εἰς τὴν ἀρχὴν· καὶ μὲ
μίαν καλὴν εἰδήσιν, πηγαίνει θαυμάσια.

Ὁ Τιάρκος ὑπήκουσε καὶ κρατῶν
μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴν μύτην του, ὡς νὰ
ἐπαίρην ἰατρικόν, ἐρρόφησε μέχρι τῆς
τελευταίας στα-
γόνος τὸ ἀφρώ-
δες ποτόν.

«Ἐν δυστυχισμένον κάθισμα, ποῦ δὲν τῆς ἔπαιε δαίλου...»
(Σελὶς 162, στ. x'.)

Μυράτ· ἀν ἀργήσῃς ἀκόμη, ὁ λοχαγὸς
σου θὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι του πρὶν
ἀπὸ σέ.

—Τρέχω, τρέχω! ἀπήντησεν ὁ Τιάρ-
κος, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, ἀ-
φοῦ ἀδείασεν ἀκόμη ἕνα ποτήρι σαμπά-
νιας, τὸ ὁποῖον ἐξήτησε μόνος του.

Μόλις εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον, ἤρχισε
νὰ τρέχῃ. Ἡ κούρασις τοῦ εἶχε φύγῃ
ὡς διὰ μαγείας, ὅλα τα ἔδλεπε ρόδινα,
τὸ αἷμα του ἔρρεε θερμότερον εἰς τὰς
φλέβας του. Τρέχων ἐγελοῦσε, καὶ γε-
λῶν παρεκάλεσεν ἕνα
κρεοκόλλη, ὁ ὁποῖος ἐ-
περνούσε μετὰ τὸ κάρρον
του, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς
τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁ-
ποίαν τῷ εἶχε δώσῃ ὁ
Μυράτ.

Ὁ αὐστριακὸς κρεο-
κόλλη, γοητευθεὶς ἀπὸ
τὸ εὐμορφον προσωπάκι
καὶ τὸ εὐθυμον ὄφρυς τοῦ
μικροῦ, τῷ ἐπέτρεψε νὰ
ναβῇ καὶ νὰ καθῆσθαι πλη-
σίον του εἰς τὸ κάρρον.

Ἐσταμάτησεν ἐκεῖ-κά-
που εἰς τὸ Ρίγκ, καὶ ὁ
κρεοκόλλη, δείξας τὴν
θύραν μίαν οἰκίας, εἶπε
πρὸς τὸν Τιάρκον:

—Ἐδῶ εἶνε, κατέβα.

Ὁ Τιάρκος ἐσπράξε
τὴν θύραν, ἡ ὁποία ἦναι
ἔξω, καὶ ἀνεβλῶν μίαν με-
γάλην μαρμαρίνην κλί-
μακα, ἐφθασεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Δουδοβίκου Κορμαῖ.

Ἀπὸ τὴν θύραν ἐνὸς δωματίου, ἡ
ὁποία εἶχε μείνῃ ἀνοικτὴ, εἶδε τὴν
Λευκοθέαν καθήμενὴν μελαγχολικῶς εἰς
μίαν παλυθρόναν.

Πλησιον της, η κυρια Σαν-Ζεν ε-
φαινετο ανησυχος, νευρική, αλλά μολον-
τουτο προσεπαθει να καθησυχαση την
νεαράν της φίλην.

— Ε, καλά! εκραυγάζεν η Στρα-
ταρχίνα, περιφερομένη και λακτίζουσα
τά επιπλα' έχεις να λάβης γράμμ' από
τόν άντρα σου δέκα ημέρας! Και με
τούτο; Πώς φαίνεσαι πού δεν είσαι κα-
μωμένη για σύζυγος στρατιωτικού!
Όταν ο δικός σου πολεμούσε εν Στέ-
καχ, ενό' Αλτακίρσεν, κ' εγώ έκανα να
μάθω όλόκληρες εβδομάδες. Μά δεν έ-
φοβούμουν σαν και σένα. Πάντα του
έγούριζε, και μάλιστα μικητής!

Ο Λευκοθέα ήκουεν απαθώς τους
παρηγόρους αυτούς λόγους. Κάθε τό-
σον έσκουπίζε τά ώρατά της μάτια,

«Ήτο τώντι ο λοχαγός Κορμάς. » (Σελίς 162, στ. γ'.)

γεμάτα δάκρυα, κ' εψιθύριζε: — 'Ο
Λουδοβίκος δεν θα γυρίση!.. το ξέρω...
τό προαισθάνομαι!

— Το ξέρεις! τό προαισθάνεσαι!
Κοροφείλα! ανέκραξεν άκράτητη πλέον
η κυρία Σαν-Ζεν.

Και στέλλουσα με μίαν κλωτσιάν εις
τό άλλο άκρον του δωματίου εν δυστυ-
χισμένον καθίσμα πού δεν της έπταιε
διόλου, έξηκολούθησε:

— Μά σκέψου λοιπόν λιγάκι, ξυλο-
κέφαλη, αντί να κλαίς έτσι του κάκου.
Απόδειξις ότι επέτυχεν η επιχείρησις
του άνδρός σου, είνε ότι ο στρατός του
Μυράτ έπέρασε την γέφυραν του Θα-
βώρ χωρίς να πάθη τίποτε. Άρα, ο
στρατάρχης ειδοποιήθη έγκαίρως. Έτσι;
— Γιατί λοιπόν, ήρώτησεν η Λευ-
κοθέα, ο άνδρας μου δεν ήλθεν εις την
Βιέννην με τον στρατόν του Μυράτ;
Αυτό σημαίνει ή πώς είνε αιχμάλωτος
ή πώς αποτώθηκε... Άς είνε, αυτό θα
τό μάθω σε λίγο, γιατί έστειλα να ρω-
τήσω εις του κρίχτικος...

Ο Τιάρκος δεν έστάθη ν' ακούση
περισσότερα. Περιχαρής, κατακόκκινος,
είσωρμησεν εις τό δωμάτιον κραυγάζων:

— Ήσυχάστε κυρία! 'Ο λοχαγός
θα γυρίση!

Η Λευκοθέα έσηκώθη απότομως, έ-
τρεξε προς τον Τιάρκον, και με συγ-
κίνησιν, μ' έλπίδα, τον ήρώτησε:

— Τι είπες;.. αλήθεια;.. θα έλθη;..
πότε;..

— Σε μιά ώρα θα είνε εδώ.

— Μά γιατί ήλθες μόνος; Τι συ-
νέβη; Έλα, πέ μου τα!

Ο μικρός βοήμος διηγήθη τότε λε-
πτομερώς τά της περιπετειώδους απο-
στολής, μη παραλείψας, έννοείται, κα-
νέν από τ' άνδραγαθήματά του, εξ άρ-
χής μέχρι τέλους. Συγχά η κυρία Σαν-
Ζεν τον διέκοπτε με αναφωνήσεις έν-
θουσιώδους θαυμασμού, και όταν έτε-
λειώσεν η διήγησις, έσήκωσε τον μι-
κρόν εις τάς αγ-
κάλας της και τον
έφίλησε και εις τά
δύο μάγουλα.

— Έσύ λοιπόν
τά έκαμες όλ' αυ-
τά; τώ είπε' μά έ-
σύ είσαι ήρωας!

Η Λευκοθέα έ-
φαινετο όλγώτερον
ένθουσιασμένη από
έσυλλογίζετο απο-
κλειστικώς τον σύ-
ζυγόν της.

— Τελος πάν-
των, είπε, όλα έ-
πήγαν περίφημα...
άλλά αν ο αυστρια-
κός αξιωματικός
δεν κρατήση την

ύπόσχεσίν του... αν δε έχει τάση ισχύν,
ώστε να επιτύχη την άκελευθέρωσιν του
Λουδοβίκου;...

— Κυρία, απεκριθη σοβαρως ο Τι-
άρκος, στρεφόμενος προς τό ώρολόγιον
του τοίχου, τό όποσον εδεικνυε δέκα παρά
τέταρτον, — εις όλίγα λεπτά τελειώνει
η προθεσμία πού έδωσα εις τον βαρβι-
νον Φέν Σνάπ. Έάν μετά δέκα λεπτά
ο λοχαγός μας δεν είνε εδώ, θα ύπάγω
να παρακαλέσω τον στρατάρχην να του-
ρεκίση τον άλλον αξιωματικόν πού μάς
ανήκει.

Η Λευκοθέα έμύρρασε περιφρονη-
τικώς.

— Τι θα μ' ώφεληση αυτό! είπε'
μήπως θα μου αποδώσει τον άντρα μου;
Ο Τιάρκος έσιωπόωσε. Η κυρία Σαν-
Ζεν επίσης... Έξαινε, εν τώ μέσω της
σιγής, καλπασμός ήπκου ήκούσθη από
τόν δρόμον. Πλησιάζει... σταματά πρό
της οικίας... Η Λευκοθέα αναπήδω ως
κινήθησα δι' έλατηρίου, όρμηξ εις τό πα-
ράθυρον, τό άνοιγει άγωνιώδως, σκύ-
πτει, κυττάζει και εκβάλλει κραυγήν
χαρής: — Αύτός είνε!

— Διάβολε! άπαντ' η κυρία Σαν-

Ζέν, εγώ δεν άμφέβαλα ούτε στιγμή!
Ήτο τώ όντι ο λοχαγός Κορμάς. Ά-
νελθών τάς βαθμίδας της κλίμακος ανά
τέσσαρας, έρρίφη εις τάς άγκάλας της
συζύγου του.

Την στιγμήν εκείνην, τό ώρολόγιον
του τοίχου εκτυπόουε δέκα φαιδρά, άρ-
γυρόρηχα κτυπήματα.

Ο ταγματάρχης Φέν Σνάπ είχε τη-
ρήση τον λόγον του.

Μετά τάς πρώτας διασχύσεις, ο Λου-
δοβίκος Κορμάς διεβύθη προς τον
Τιάρκον, και λαβών την χειρά του, την
έσεισεν ισχυρώς λέγων:

— Σύντροφε, σ' εύχαριστώ!

Έπειτα, αποτεινόμενος προς τάς δύο
κυρίας, τάς έδειξε τον μικρόν και προ-
σέθεσε με φωνήν ύποτρέμουσαν εκ συγ-
κινήσεως:

— Εύχαριστήσατέ τον και σεΐς' εις
αυτόν όφείλω και την ζωήν και την
τιμήν!

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΘΕΛΩ

Δέ θέλω νάχω πλούτη
ν' άλλα πολλά
δέ θέλω νάχω δώρα
μύρια καλά.

*Ένα μικρό σπιτάκι
στην άκρη έχει
μ' εύδιασμένον κήπο
για μέν' άρκει.

Στά λούλουδα να τρέχουν
κρέα νερά
και μέσα νάχη θρόνο
τρελλή χαρά.

Κ' εγώ νοικοκυρούλα
με την ποδιά
με τά μαλλιά δεμένα
μ' άγνη καρδιά;...

Νάν τό κρατώ πανώριο
και παστουκό
τό σπιτι τό δικό μου
τ' άγγελικό.

ΛΙΑΙΚΑ ΜΠΕΤΣΙΚΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ του κ. ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

θάποτελση τον προσοχή τόμο της
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Είνε έξοχον ελληνικόν μυθιστόρη-
μα, διηγούμενον τάς περιπετείας ενός
μικρού νησιώτου, ο όποιο αναγκά-
ζεται να περικήδη

ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
προς άνοκτήρησιν μάς κληρονομίας.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΘΑ ΕΙΝΕ
ΠΛΟΥΣΙΩΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
Περισσότερος λεπτομερείας θα μά-
θετε προσεχώς.

ΑΣΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ „ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΩΡΑ“

Αγαπητοί μου,

Ισως έλεγα την
άλλην φοράν;
Νά πού έτελει-
ωσε και αυτή η
άτελειωτη Με-
γάλη Σαρακο-
στή, χωρίς να
τό καταλάβω-
μεν! Άθριον
είνε Κυριακή
των Βαΐων. Και
μεθαύριον άρ-
χιζει η Μεγά-
λη Έβδομάς.

Φεύγει και η τελευταία
μαύρη Καλογρηά, διά να μείνη μόνον η
κοκκινόφρα, η Λαμπρή...
Διότι οι παλαιοί μας, — εις την πα-
τρίδα μου τουλάχιστον, — είχαν εν είδος
ήμερολογίου η καλύτερα εβδομαδολο-
γίου της Μεγάλης Σαρακοστής. Τι πε-
ριεργον πού ήτο! Φαντασθήτε όκτώ Κα-
λογρηές, ζωγραφισμένες κατά τό μάλ-
λον η ήττον χονδροειδώς, και κολλημέ-
νες επάνω εις καρτονάκια, περικομμέν-
κατά τό σχήμα της ζωγραφίας. Αι επτά
πρώτες εφορούσαν μαυρά, η τελευταία
κιρκίνα. Η πρώτη-πρώτη εκρατούσε κ'
ένα χονδρόν βιβλίον — ήσαν τό Τριώδι,
τό προσευχητάριον της Σαρακοστής. Η
δευτέρα, η τετάρτη, η πέμπτη, είχαν
άπλως τά κομποσχοίνια των. Η τρίτη,
πού παρίστανε την Κυριακήν της Σταυ-
ροπροσκυνησεως, εκρατούσε κ' ένα σταυ-
ρόν. Η προτελευταία, πού ήτον η Κυ-
ριακή των Βαΐων, εκρατούσεν ένα κλά-
δον φοίνικος. Και η τελευταία, η κοκ-
κινόφρα, είχε και κόκκινα αυγά. Αι
Καλογρηές αυτές έστήνοντο όρθιες κατά
σειράν, εις μίαν έταξέραν — συνήθως εις
τό εικονοστάσι, — και κάθε Σάββατον
βράδυ, έβλην την Σαρακοστήν, η νοικο-
κυρά εφρόντιζε να ρίχνη κάτω από μίαν.

Όταν ήμουν μικρός, ένθυμούμαι, έ-
δλεπα ένα τέτοιο εβδομαδολόγιον εις ένα
μαγαζάκι της γειτονίας μου. Ήτο πολύ
παλαιόν ο γέρω «μαγαζιάτορας», θρη-
σκος άνθρωπος, τό είχε κληρονομήσει
από τον παππού του, και τό είχε στη-
μένον εύλαβώς εις τό «παρμαγάζον», έ-
καί εις την γωνίαν του τοίχου, όπου ήτο
καί τό εικόνισμα της Παναγίας και τό
ακοίμητο κανδήλι... Έπιγγαίνα συχνά διά
να βλέπω πόσες Καλογρηές έμεναν ά-
κόμη όρθιες και να μετρώ πόσες ημέ-
ρες μάς εχώριζαν ακόμη από την πο-
λυπόθητην Λαμπρήν. Ω, εκείνη η κοκ-
κινόφρα με ταυγά τά κόκκινα!... Τι
γόητρον εξασκούσεν εις την παιδικήν μου
φαντασίαν! Άν έθανα έως εκεί επά-
νω, χωρίς άλλο θα έρριχνα κρυά με-

ρικές μαύρες Καλογρηές, διά να φθάση
— έτσι ενόμιζα, — η βασιλεία της κόκ-
κινης γρηγορώτερα... Άλλά τό εβδομα-
δολόγιον ήτο φηλά διά τό άνάστημά μου,
και αν έθαλα καρέκλα να τό φθάσω, έ-
φοβούμουν μη με ιδή ο «μαγαζιάτορας»
ο όπολος ήρχετο προς τά εκεί κάθε τό-
σον, διά να μου λέγη γελαστός και τρί-
δων τά χέρια:

— Έ, βλέπεις;... Αυό εβδομάδες μάς
μένουν ακόμα. Τη Μεγάλη μήν τη βά-
ζεις... Νά η Βαγιοφόρα... η Λαμπρή.
Πάει! τη φάγαμε και τούτη τη Σαρα-
κοστή!... Και του χρόνου τώρα!...

«Τη φάγαμε και τούτη τη Σαρακο-
στή!»... Κάθε χρόνον, αυτήν την έπο-
χήν, όταν κατακυλούν μία-μία αι σα-
ρακοστιανές εβδομάδες, και έρχεται η
Κυριακή των Βαΐων, και πλησιάζει τό
Πάσχα, είνε αδύνατον να μην ένθυμηθώ
τά λόγια του αγαθού «μαγαζιάτορα»,
γελαστόυ και τρίβαντος τά χέρια εμπρός
εις την παράταξιν των χαρτίγων Καλο-
γρηών του. Λοιπόν, «και του χρόνου
τώρα...»

Σα; άσπάρομαι

ΦΙΛΙΩΝ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Άθηναι, 38, όδός Εθνομίθου
την 9ην Απριλίου 1910

ΜΗ τρομάξετε! Η Σελίς Συνεργασίας δεν
κατηγγήθη. Μόνον εις αυτό τό φύλλον η πλη-
θώρα της όλης δεν έφισε τόσον διά τά έργα
σας. Δεν περαός. Είς τό προσεχές.

Δεν έχεις δικη. Ατρόμητε Λεονίδα. Η
α' Άνοιξη πού ένεκοίθη ήτο παίημα, ενώ η
ιδική σου ήτο πεζόν. Και επειδή πολλά πεζά
με τό ίδιον θέμα μου έστάλησαν, άρα... άντα-
σάξομαι την Φασαήν.

Η Ματαίωσις δεν κατορθώσεν να λύση τό
προηγούμενον Παίγηρον. Τό ήξευρον ότι η
λύσις της ήτο άτελής. Εν τούτοις την έστει-
λε, μόνον και μόνον διά να στείλη την δε-
κάραν, και να συντελέση και αυτή εις τό ες-
σπάθωμα, αφού με τάς δεκάρας των λυτών
εγγράφονται συνδρομηταί. Αξιωματικόν πα-
ράδειγμα!

Μισόλα, άρατον, αλλά δεν θα τό ιδής εγ-
κρινόμενον. Έβρατε να μου τό στείλης ένω-
ρίτερα. Τώρα η σειρά του θα ήρχετο μετά
τό Πάσχα. Και έθ ήτο παράκαιρον. Περύε-
ρμον τίποτε άλλο.

Τό είδα τό άρθρον πού λέγεις, Τιάν, και
πρίν μου τό ήης, δεν είχα κανένα σκοπόν
νάπαντήσω. Είνε άπληχής εις έναντίον του
κ. Ξενοπούλου συστηματικής πολεμικής των
ψυχαριστών, δυσπρεστημένου διά τάς κριτι-
κάς του. Νομίζω τώρα ότι θα τον βλάψουν,
άναμνησόντες και την Διάπλασιν. Άλλ' ο κ.
Ξενοπούλος δεν είνε διευθυντής της «Δια-
πλάσεως». Άρσιοντάκης μόνον, γράφει και
επιμελείται εν γένει την όλην, συμμορφόμε-
νος με τό ανέκαθεν πρόγραμμα, τά συστήματα
και τους κανονισμούς του περιοδικού. Επο-
μένως, αν είνε κακή η Διάπλσις (!) δεν είνε
υπεύθυνος ο κ. Ξενοπούλος και τό έναντίον,
αν είνε κακός ο κ. Ξενοπούλος, η κακία του
(!!!) δεν επηρεάζει διόλου την Διάπλσιν.
Αυτά διά να μάς ξεφορτώσωνται. Διότι με τους
κυρίους αυτούς δεν θα συζητήσωμεν βέβαια
ούτε την φιλολογικήν άξίαν του άρσιοντά-
κτου μας, ο όπολος είνε ένας από τους κορυ-

φίλους Έλληνας συγγραφείς, ούτε τό πρό-
γραμμα του περιοδικού μας, τό όποσον είνε
καμωμένον επί τη βάσει των άρίστων παι-
δικών περιοδικών του κόσμου.

Καίρω πολύ διά την γνωμίαν, Μελάχρα,
και έλπίζω ότι θα μου γράψης συχνά όπως
και ο αγαπητός μας αδελφός σου.

Ο Ησίαρχος Νέμος παραπονείται, ότι ενώ
δύο φορές εδημοσιεύθη άγγελία περί της ιδρύ-
σεως εν Κων)πόλει Συλλόγου προς διάδοσιν
της Διαπλάσεως, κανείς από τους υπερωδια-
κούς εκεί φίλους μου δεν παρουσιάσθη και
δεν προσεφέρθη να συνεργασθώ. Διατί άρα γε;
Κ' εγώ από τότε κωνσταντινουπολίτας φίλους
μου έπείριμενα περιεστράταν προουλίαν. Άλλ'
είνε άκόμη καιρός. Όσοι με αγαπούν, πρέ-
πει να γίνουν μέλη αυτού του Συλλόγου, — ο
όπολος εργάζεται τόσον καλά, ώστε έχει τώρα
100 σχεδόν άγοραστάς — και να συνένοσούν
τάς προσπάθιας των. Έμπρός!

Ναι, Χρυσή Καρδιά, τό είδα κ' εγώ αυτό
τό άρθρον του κ. Ραϊνόλδου Δημητριάδου εις
την «Ακρόπολιν» της 19 Μαρτίου. Μεταξύ
των άλλων λέγει: «Άν θέλετε, ώ βολλαρισί-
χοι Έλληναμερικανοί, να μεγαλώσετε την δό-
λια πατρίδα σας, μη ξεδοδέτε μόνον διά πέ-
τρες και μάρμαρα, αλλά δώσατε μίαν επιγυ-
ρητήν εις την Διάπλσιν των Παιδών, ίνα
τό ήθικοποιήν και μορφωτικόν μονάριθον
τούτο περιοδικόν διεκδοση και εις την τελευ-
ταίαν καλόδην του τελευταίου χωρικού, να τό
διαβάζουν αι μέλλουσαι μητέρες, κτλ. κτλ.»
Δεν εϊξεύρω αν θα εύρεθώ ποτέ τόσον μεγαλο-
δεάτης «δολλαριούχοσ» άλλ' άδιάφορον η
έκκλησις είνε πολύ τιμητική και με συγκινεί
βαθύτατα, προσερχόμενη μέλιστα από εισητή-
μοια της μορφώσεως, της δράσεως και του
φωτισμένου πατριωτισμού του κ. Δημητριά-
δου.

Μία φίλη μου, η όποία είνε διδασκάλισσα
και πράκτωρ μου, μου γράφει: «Νομίζω ότι
και τό ξεσπάθωμα συμπεριλαμβάνεται εις την
ίσραν άποστολήν, την όποιαν έχω αναλάβει
άπέναντι της πατρίδος.» Δεν είνε άρατον;

Σ' εύχαριστώ πολύ, Μαραθονομάχε, πού
δχι μόνον τους άγοραστάς σου ήξήσας εις 50,
άλλά και από άγάπην και έκτίμησιν προς την
Διάπλσιν, δίδεις τό φύλλον εις μερικά πτωχά
και φιλόμυσα παιδιά θυραάν, πληρώνων αυτό
έξ ίδιων σου. Εύγε!

Παλιόροια, εύχαριστήσε εκ μέρους μου τους
καλούς γονείς σου δι' όσα σου είπαν περί έ-
μού. Η επιστολή σου με συνεκίνησε πολύ.

Ποθηή Κωνσταντινουπόλις, η περίληψις
γίνεται χάριν των κατά φύλλον άγοραστών,
οι όποιοι δεν έχουν πάντοτε τό προηγούμενα.
Όσον διά τό άλλο, δεν έχεις δικαίον. Οι
περισσότεροι είνε κατενοουσιασμένοι, και
πολύ θα δυσπρεστηθόντο αν έλειπεν αυτή η
Σελίς. Έγνοια σου όμως, θα κάμω τρόπον να
ικανοποιηθώ και η μετονομήσις.

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΟΥ

Ο φίλος μου Παύλος Ι. Χατζιδάκης ενέ-
γραψε διά τρεις μήνας τάν ύπ' αριθ. 3 συστη-
θέντα άπορον.

Άς ίδωμεν παύοι θα εγγράψουν και τους
άλλους 64 πού έσυστήθησαν οι καίμενοι και
περιμένουν...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγχερίονται: Διάφορα μικρά της Έπτα-
πόρου Παιδιάς και του Έλληνοσ Σημαιο-
φόρου. — Ανέκδοτον της Μελάχρας. — «Πε-
ριπατοί του Ρυολέτου» — Ανέκδοτον της
Μητρικής Στοργής. — «Με τό ροδόχρου φέ-
ρεμα» της Γλυκίας Έλλιδος. — «Σιν ραψω-
δια» και «Τραγουδάκια» του Γιωύ του
Ίσκιου. — «Τό άδσο πουλάκι» και άλλα μι-
κρά του Αλυσίου. — Παίγηρον του Γεωρ. Ι.
Χ. — «Νανούρισμα» της Λατρευτής Σταυρο-

φώρας. — «Μυστήρια» τῆς Κεραλληνικῆς Ἀθῶας. — «Τὰ χρόνια τοῦ Σχολείου» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. — Παιδικὰ Πνεύματα τοῦ Σπύρου καὶ ἄλλων.

Ἀπορρολιούνται: Τὸ Παίγνιον μετὰ τὰ ἀπίρτα, ὡς γνωστότατον. — καὶ ἄλλη μία «Ἀνοιξίς». — «Ὁ Σπύρος καὶ ὁ Γιάννης», τὸ «Ρυάκι» (ἀνεγνώστιστοι). — «Ἐκ τῶν περιπέτειών τοῦ Τηλεμάχου» (πασίγνωστον). — «Τὸ κάρου» (ἐδημοσιεύθη καὶ ἔλλοτε εἰς τὴν Διάπλασιν). — «Τὸ πεθαμένο παιδί», πολὺ εὐμορφον ἀλλὰ καὶ πολὺ τραγικὸν διὰ νεαρῶς ἀναγνώστας.

Ο ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ.

Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ μηνιαίου τούτου περιοδικοῦ, τὸ ὅποιον ἴδρυσεν ὁ γνωστότατος συγγραφεὺς κ. Γ. Βῦκος, μετὰ πρόγραμμα τὴν ἐκλαίκευσιν τοῦ Ὁραίου εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας. Δὲν εἶνε βέβαια διὰ τὴν ἡλικίαν σας τὸ συνιστῶ ὅμως εἰς τοὺς γονεῖς σας καὶ τοὺς μεγαλύτερους σας ἀδελφοὺς.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοθεταὶ ἐν δὲν συνδέεται διὰ τὸ δικαίωμα τοῦ φ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοθετα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνδέονται ἀπὸ α. ἀνηκούν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἐμπνευσμένος Καλλιτέχνης, α. (Π.Γ.) Τρεμοσβίνον Ἀστέρη, α. (Ι.Ν.Ε.) Χαριτόβροντος Ἀέρος, κ. (Α.Ι.Π.) Ναυτική Ἑλλάς, α. (Π.Γ.) Φαρμακευτικὸς Ἀλέκτωρ, α. (ΜΨ.) Καστανή, κ. (Δις Ψ.) Ἐνδοξος Ὑδρα, α. (Ι.Κ.) Νιγρὸ Χανόμ, (Οὐ.Κ.) Ἀνανοθεταὶ Ψευδώνυμων: Μιμῶσα, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ἡ Κάμερον (2) μετὰ τῆς Φράκτς 2 Ἀγχιολούουδο, Ἐξοριστὸν Ἀρθίδα, Κυκλαμιά, Ἀγχιολούουδο, Μενδεξέδιο Μπουκιάκι. — ὁ Κορνθαίολος Ἐκταρ (0) μετὰ Ἀθανάσιον Διάκου, Ἐξορ. τοῦ Μωριά, Μέλλοντα Βοναπάρτην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: ἡ Ἐνδοξὸν Ὑδραν (διὰ τὴν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει αἱ λύσεις σου, πρέπει νὰ τὰς γράσῃς εἰς τὸν ἰδιαιτέρων χάρτην τῶν λύσεων) Πόθον τοῦ Ἐλληνομοῦ (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Ἰαπόνην τῆς Σαξωνίας (ἐλήφθησαν) Ἐξοριστὸν Βασιλιάν (ἔγραψα περὶ αὐτοῦ ἀκριτά, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ Σ.Σ.Σ. δὲν θὰ γίνῃ πλέον ἐκαταφύγιον μικρῶν λογοκλόπων) Σκότος (καὶ πραγματικῶς σὲ κατήγγειλαν, ἀλλ' εἶπα ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε λογοκλοπία) Ἡρώα τοῦ 21 (ἐλήφθησαν) Ἀνδρείον Ἀνδριον (ἔχει καλῶς) Δαιτυνήν Σταυροφόρον (ἔχει καλῶς) θὰ τοὺς εὐχαριστήσωμεν) Διονυσίαν Ν. (ἂ, τὸ ψευδώνυμον πρέπει νὰ τὸ εὐρῆς μόνη σου) Ἀλγείρον (ἐλήφθησαν ὅλα) Ἐργίην τοῦ Προαξιτέλους (χαίρω πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Πεταχτήν Νεραϊδοῦσαν (νὰ ἰδοῦμαι λοιπόν, θὰ γίνῃ) ἢ ἐπὶ περὶ πτωχεύσει εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Τοκουτὴν Μιχμηὲν (λίαν προσεχῶς, πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἢ ἐπιστολὴ σου) Κάμερον (ἔλαβα) Ρήγαν Φεραίων (ἐστειλα) Γλυκείαν Ἑλλάδα (σύντομον τὸ γράμμα σου ἀλλὰ ἐνθουσιώδες) μου ὑπερήροσε) Καπετὰν Φασαγριαν (ναί) Μέλλοντα Βοναπάρτην (ἢ πρώτη ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ) χαίρω ποῦ σου ἀρέσει τόσο ἢ ὅλη μετὰ γράψε μου συχνά) Κορνθαίολον Ἐκταρα (ἐμπρός λοιπόν, νὰ τοὺς κάμεις ὅλους! τὰ πάντα περιμένω ἀπὸ τόσον ζῆλον!) Ἰωάννην Ν. Π. (τὸ φύλλον παραδίδεται ἀπὸ τὴν Παρτακενήν, ὥστε ἀσφαλῶς θὰ τὸ λαμβάνῃς τὴν Τρίτην ποῦ ἔρχεται ταχυδρομικῶν μ' ἐγείαν εἰς τὸ κτήμα) Ράβδον τοῦ Μωϊσέως (ἐκπερὶ νὰ γράφῃς ὅτι ἦτο μεταφράσις, καὶ τότε κανεῖς δὲν θὰ εἶχε νὰ πῇ

τίποτε) Ἐκατόφορον Πειάδα (καὶ εἰς ἀνὸν τερα) ὁ κ. Φ. σὰς εὐχαριστεῖ καὶ... θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ) Ἀναγεννηθῆσαν Ἑλλάδα (ἔχει καλῶς) Μακεδονισσὸν (εἶμαι βέβαια ὅτι δὲν ἦτο ἀντιγραφή) θὰ εἰδῶσαν ἀσφαλῶς τὸ ἴδιον μυστοστέρημα, θὰ τῆς ἔκαμεν ἐντύπωσιν αὐτὸ τὸ κομμάτι, καὶ θὰ τὸ ἐμυήθη ἀκουστικῶς) Κανήχημα τῶν Ἑλλήνων (ἔλαβα) Παιδί τῆς Ἀγγιλιῶν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Περιουσίας μέχρι τῆς 27 Ἀπριλίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 4 Μαΐου ἐν τῶν Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 22 Μαΐου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφῃται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενων, καθεὶς ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς τὴν Πάριον, ἂν ἔκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ 1.]

191. Δογοποιικτικὸς Δεξιόγραφος.

Ἐνα μαῦρο πῖρα ἦτα
Κ' ἔκανα μετὰ τοῦτο, λῦτα,
Πρῶγμα ποῦχεῖς ἐπὶ γραφεῖο,
Πάντα μέσα σὲ δοχεῖο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

192. Στοιχειόγραφος.

Ἀπὸ δυὸ μόνον στοιχεῖα
Κ' ἀπὸ μιά ἀντωνυμία
Ποταμοὶ ἀποτελεῖται
Καὶ... εἰς ἐνεργεῖαν οἱ λῦτα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλί τῆς Μάνας

193. Δίγγραμμα.

Σὸ σκοτάδι θὰ εὐρῆς
Τὸ ἀρσενικὸν μου, λῦτα
Ἄν ζητῆς τὸ θηλυκόν,
Στὴν Ρωσσίαν τότε κῦττα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Ἐμμανουήλ

194. Κενοῦμένον Κυβόλεξον.

- 1.—Μῆλος, Σῆμος, Νόξος, εἶνε νῆσος.
- 2.—Πολλὰ λέγουσι, ἂν οὐδὲν ἀληθές.
- 3.—Δὲν θὰ πάσω μαχόμενος καὶ νικῶν.
- 4.—Ἄν ἄξιός εἶσαι, προοδεύεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑμνου τῆς Κεῆτης

195. Ἐπιγραφή.

Ο Τ Σ
Π Ο Ο Ο Α Σ Α Γ
Τ Α Μ Σ Β Σ Α Τ Ι Υ
Ρ Α Π Ι Ε Η Π Ι Ο
Ι Υ Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σπύρου μας Κανδήλα

196. Ἀπλή Ἀπροστυχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν μέρος τοῦ ποδῆ (ἢ πόδιον), τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέτης, ὁμοίον:

- 1, Ἀρχαῖος βασιλοποιός.
- 2, Ζῶον χρισμῶν.
- 3, Πόλις τῆς Ἰταλίας.
- 4, Ἐρκετῶν.
- 5, Συνώνυμον τοῦ καρπῶς.
- 6, Ὑγρὸν τοῦ Σέματος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κάνη τῆς Γραβιάς

197. Φωνηγεγτόλιπον.

τ - κλ - κπς - κτυτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσόκομου Νόμφης

198. Γεῖφος.

Ο 1 εἶτα
μελ ἐν εἶτα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδοναίου

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΑΓΙΩΝΗΤΙΚΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 17 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 160]

ΑΘΗΝΑΙ: Στέλλε Βουδομπιά, Π. Α. Οικονόμου - Γκέρως, Α. Α. Θεοδωροπούλου, Ἀσων Ζ. Μπίστης, Ἄντ. Γ. Καρυσιάνης, Κ. Ε. Κορόζης, Ἀνδρόμαχ. Γ. Ναυαρίτου, Ἄννα Θεολογίου, Γ. Θ. Κινδύνης, Ἄριστ. Μ. Στρατοκόλου, Καλλιόπη Παπαϊωάννου, Ἐγγ. Π. Σαπατοπούλου, Δημ. Μ. Γιαννοπούλου, Λέλα Κ. Δημητριάδου, Ἐντυχία Θ. Παπαϊωάννου, Ἄννα Θ. Παπαϊωάννου, Μιχ. Α. Περασιόπουλος, Ἄνδρ. Α. Ραῖης, Μαρία Ι. Ἀβάζου, Δημ. Ἀνδρέου, Ἄννα Ν. Βουλγαρη, Σταμ. Γρ. Σκελλιωτίδης.
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Σωμ. Κ. Κουβαλάκης, Παν. Ι. Πακαθανασόπουλος, Ι. Π. Μαστοράκης, Γ. Α. Καραμάκης, Ἰω. Ι. Ἀστυριάδης, Ν. Ἀργυρίου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Κ. Α. Παπαχριστού, Ἰω. Γ. Πορτολάκης.
ΑΕΡΒΕΝΙΩΝ: Ἀσων Α. Ἀδαμόπουλος, Χρ. Α. Ἀδαμοπούλου.
ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ: Πολ. Α. Χαρίτος, Κ. Ν. Παπανοταντινῶν, Ι. Μ. Δημητριάδου, Κ. Β. Ρήγας, Μιχ. Α. Σκελλιωτίδης, Γ. Ι. Ουδονοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γ. Αινάδης, Ἐυκατόφορος Παιῖς, Περ. Α. Ραῖης, Ι. Π. Ραῖης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰω. Α. Μυσιόπουλος.
ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Χρ. Στ. Καλλιμάχης.
ΠΥΡΓΟΥ: Φ. Θ. Καρανικόλης, Ἐλένη Νισιότοπούλου.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἐλένη Γ. Πετρολιά, Μαρία Γ. Πετρολιά, Ἰω. Ἀρ. Μεσογνήτης, Γ. Γ. Χαδόπουλος, Κ. Γ. Καρυσιάνης, Ρίση Ἀργυριολιά, Ἐλ. Π. Κίτσος, Ἐλευθ. Α. Καραλάμης, Π. Ν. Παπαντωνόπουλος, Κ. Σ. Παπανοταντινῶν.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἠλ. Κυρούσης, Ἄνδρ. Π. Λούλλης, Βρασ. Γ. Ζάβρας.
ΣΥΡΟΥ: Μ. Ι. Σπανδωνίτης, Ἀρ. Βλησιώτης, Ἐδοκμον Ρόσον, Γ. Ν. Περασιάνης, Στ. Θ. Σανθόπουλος, Ι. Α. Σκελλιωτίδης.
ΤΡΙΠΟΡΕΩΣ: Ι. Χ. Πανεπιστημιόπουλος.
ΧΑΚΙΔΟΣ: Ἄριστ. Παύλου, Ι. Χ. Κέλης.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἄννα Π. Βεσδέλη, Ἀλέξ. Π. Βεσδέλης, Νικόλαος Κ. Ζαφειρής.
ΑΡΜΑΒΙΡ (Παράσις): Μιχ. Π. Γαργάνης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἀρετὴ Ἀβραάμ, Δ. Σ. Σαλαμάρης.
ΚΑΦ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ: Ναυσικά Θ. Ἀποστολίδου.
ΚΥΠΡΩΝ: Μαριάνθη Ε. Δημητριάδου.
ΜΙΤΙΛΗΝΗΣ: Ἀσπασία Ι. Πραδίου, Κ. Μ. Σάββας.
ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ: Βασιλικὴ Α. Βαφειάδου.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ἐθάν, Κοινοποιός, Ἐμμ. Σαυθούρης, Ἐμμ. Καυγαλιάνης, Μ. Ι. Σαϊτάκης, Ἐμμ. Ν. Πετράκης, Ἐθάν, Α. Παπαδόπουλος, Ἐμμ. Ν. Ἀποστολίδης, Σταθ. Γ. Παπαδάκης, Ν. Γ. Ἀθανασιάδης, Κ. Ε. Βεργάνος.
ΟΡΗΣΙΟΥ: Κωνστ. Μασουριάνης.
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): Ὀλγα Κιτισσιώτη.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Θεόδ. Στ. Φόρος, Ἀλίκη Β. Ἐδαγγελινίδου, Νεωτάτην Φόρου.
ΧΑΛΚΗΣ: Σ. Καπετανίδης, Κ. Α. Χρυσάκης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἐλένη Α. Βόγλου, Σμαράγδα Μιττοπούλου.
ΧΙΟΥ: Παναγ. Α. Μηταράκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Οἱ ἀνωτέρω λύται εἶνε 98. (Οἱ μὴ ἀποστείλαντες δεκάλεπτον δὲν ἀναφέρονται). Τῶν εὐρόντων τῶν ὁσίων λύται καὶ ὀνόματα ἐπέστησαν εἰς τὴν Κληρωτὴν καὶ ἐκλήρωσαν ὅτι ἐξῆς τῆς: Μ. Ι. ΣΑΓΓΑΚΗΣ, πῆθητις Β' τάξεως Γυμνασίου ἐν Ρεθύμνῳ, ΠΟΥΛΥΧΡΟΝΙΟΣ Δ', ΧΑΡΙΤΟΣ μεθ' ἧς Δ' τάξεως Γυμνασίου ἐν Δημητσάνῃ καὶ ΜΑΡΙΚΑ Ι. ΑΒΑΖΟΥ ὁδὸς Κέκροπος 1 ἐν Ἀθῆναις. Καὶ οἱ δὲ πρῶτος ἐνεργῶς συνδρομητῆς διὰ μιαν ἑξαμηνίαν (ἀπὸ 1 Ἀπριλ. - 30 Σεπτεμβ. 1910), οἱ δὲ ἔλλοι δύο διὰ μιαν τριμηνίαν ἑκαστος (ἀπὸ 1 Ἀπριλ. ἕως 30 Ἰουνίου 1910). Τὸ περιεῖσμα λεπτ. 40 μετὰ τὸ περιεῖσμα τοῦ προηγουμένου φύλλου ἐν δρ. 1,10, τὸ δὲ ἄλλο 1,50 θὰ προστεθῇ εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
Δεχόμεθα μέλη πανταχόθεν ὡς τοιαῦτα δὲ καὶ τακτικῶς ἀγοραστῶν. Συνδρομὴ πεντηκοντάλεπτος. Ἀπευθυνόμενοι: Ἀντώνιον Κ. Φίξ, Λεωφόρος Συγγροῦ, Ἀθήνας. (1,74)